

стока, Бижа гора, Бижа нива, Пологаря, Папратъ, Пъсъка, Столната, Петкова вада, Гергевъ кладенецъ, Дѣдова Кръстевъ копакъ, Балтичка, Горна ливада, Долна ливада и др.

Бунтовници, възстаници, опълченци.

Въ селото не се помни да е имало нѣкога хайдушка кжща или горски мжже. Сетне когато се готвѣло общонародно въстание отъ *Левски*, *Измирлиевъ*, *Кънчевъ* и др., се изсочили двама братя *Драганъ* и *Петко Митеви*, които познавали *Хаджи Димитра* и го крили въ дома си, за да „снове и пжува“ презъ Боаза самъ или съ хората си.

Селото е дало четирма поборници: *Иванъ К. Пеневъ*, *Иванъ П. Папазовъ*, *Недѣлко Ив. Босевъ* и *Станю В. Делийчевъ*. И четирмата били въ отряда на генералъ *Гурко*, участвували въ Шипченскитѣ бойове при Св. Никола. Днесъ всички сж покойници.

Църква и свещеници.

Населението въ Миндя бързо се намножавало поради широкитѣ привилегии, съ които се ползувало. За нѣколко време то дори заминало Кжпиново по брой на жителитѣ. Общината се управлявала отъ казанитѣ горе кореняци и старей. Кога селото се сдобило съ църква, не се знае. По предание първиятъ свещеникъ въ селото ще да е билъ *Антонъ*, бащата на стариятъ родъ Антоновци. Този свещеникъ се сочи за пръвъ ктиторъ, настоятелъ за снабдяване селото съ църква. Преди да има църква, народътъ се е събиралъ за трѣбитѣ си въ черковище или въ околнитѣ села Златарица и Кжпиново. Християнитѣ свободно изповѣдали вѣрата си, но турцитѣ не се решавали да имъ позволятъ нова църква, която означавала за тѣхъ огнище за просвѣта и бунтъ. По едно време свещеникътъ построилъ покривъ надъ кръста и се оправдавалъ съ постоянния дъждъ. Следъ нѣколко години ненадейно изникналъ плѣвникъ въ затулно и тъмно мѣсто. Тогава, споредъ стари хора, населението едва брояло 50 кжщи. Мълвата казала, че попътъ обърналъ плѣвната въ своя кжща и сложилъ въ нея икони.

По този начинъ поповата кжща се обърнала въ църква съ храмъ „Св. Архангелъ Михаилъ“. Тази църквица ще да е осветена къмъ 1700 година. Въ тази скромна църквица народътъ се черкувалъ 185 години. Ала тя била, както казахме, съвсемъ тѣсна, тъмна и влажна, приличала повече на плесеняла гробница, отколкото на храмъ Божий.

Когато селото заякнало, когато раитѣ получили право на собственостъ надъ имотитѣ, що обработвали непрекъснато повече отъ петдесетъ и сто години по родъ, когато домоветѣ